

PARTI
NAGY
LAJOS

A FAGYOTT
KUTYA,
LÁBA

MAGVETŐ

Parti Nagy Lajos: A Fagyott kutya lába

Parti Nagy Lajos
A Fagyott
kutya lába
(Részlet)

(Részlet)

Magvető

© Parti Nagy Lajos, 2006
A fagyott kutya lába
ISBN: 978-963-14-2785-1

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

A fagyott kutya lába

(Anamnézis. Férfitárs isten előtt. Válltöméseken hálni. Ami kéznél van. Egérkoporsó. Ki letépte láncát. Vak csillag a geci. Orvosnak lenni kevés. Forró kesztyű, bakasza-gú levegő. A kimondott pina. Egy verejték- és szőrszagú bölcső. Angyalok jafatolása. Légy talpig férfi! Vilmuska a pácsóban. Csókolózni lánggal. A gyufaárusleány. Nagyfürdésék délutánja. Illat és rendtartás. A százados bőrágyúja. Leona és Ferike. Szétfürdött csecsek. Nyúlszáj és szap-panszag. Három csurgás az éjszakában. A pávabányai kő-só. Századosné a teknőben. Vakargasson, Morosgoványi! Porcelánfóka. Irma, meg foglak baszni. Kolbászhus és an-gyalok. Csattan a fejhús.)

Vérző fejű, rendezetlen betegem jön, s miután sürgősség-gel ellátom, traumás izgalma (vasomotio, kéztremor, glo-bus a torokban) nemhogy csillapul, hanem a convulsióig menően fokozódik. Vizsgáló-ágyamon minduntalan fölül, s a széken, mit utóbb engedélyezek neki, nem bír megma-radni. Keszeg, előnytelen természetét föl-le hányja. Arca a labium leporinum jellegzetes kifejezését mutatja, pupillák középtágak, egyenlőek, nyelv kissé balra deviál, reszket. Alcohol szaga nem észlelhető. Néhány ízben obszcénül káromkodik, könnyei folynak, sputum ürítését csak kifeje-zett parancsomra hagyja abba. Ezzel együtt még szánnám is, ha nem lenne rossz szagú s vérig sértett.

Néhány zavaros perc elteltével összeszedi magát, és felállva szabályos kihallgatást kér tőlem, mint „férfitársától Isten előtt”. A hűvös, sőt kelletlen bólintásomra illedelme-sen közli, hogy ő tartalékos egyenruhaszabó, nemi élete pedig felfokozott és társtalan. Ennek persze, és minden-nek, ő az oka. Ezt kitűnően megtanulta saját káron, hogy az ember nagyon is oka magának, de talán akkor se gilt el-rontott válltöméseken hálni évszám, míg elmúlik a sólymos

ifjúság. Azonkívül meddig járja goromba kútványúban mosakszani, hol mint a tél behullott ablaka, úszkál a reggeli jég? S beretválnozni abban meddig? De hagyján.

Hagyján, ha a fasz, mint a fagyott kutya lába.

Értve tán a beállott csöndből, hirtelen tonus-t vált e tanulatlan ember, s folyékonyan előadja, hogy a jobb megértés végett szót kell bizonyos mellékkörülményeiről is ejtenie. Szókincse váratlanul nagy és többretű, az alantasnak és a fentebb styl-nek oly elegye, mely bő és mocskos fantáziára, továbbá erős, sensatiókkal teli lelki életre utal.

Egy keskeny, ablaktalan kamrában van a szállása, mely ugyanakkor padlásfölgjáró, s maga a szakadatlan léghuzat. Ebből adódik a kínzó, szinte mindennapos tapasztalata, hogy mire a gyöngye tüdejével belehelné, már mennie is kell a szolgálatba. S ha nincs tüdő elég, akkor az egész testével kénytelen melegíteni, elméjének és genitale-jának legmesszebbmenő stimulációja által, hiszen hogy lehetne a létezés korlátlan hidegét kibírni másként, mint gyorsan és fájdalmasan befűtve azzal, ami kéznél van, a keserű baszdühvel meg a képzelettel.

Ezzel együtt jelenti ki, hogy a fölgyűrt ingek, lecsókolt kombinék, illetve nadrágok vagy a fékje nincs suttogások s kéjszók se nagyon hevítik ezt az ő egérkoporsóját a fagy-pont fölé. Ahogy a bőséges ejaculáció sem, mely mint az őrült, ki letépte láncát, frecsel, amerre lát. Vak csillag a geci, tanársegéd úr, mondja a beteg, s tán még a zubbonyom gombját is megfogná, ha rendre nem utasítanám.

Megjegyzem, a teljes anamnézis alatt árulkodó, hogy amennyire truccolni, annyira brúderolni is akarna vélem, s úgy megbotránkoztatásomra, mint megnyerésemre „ravasz” kerülőutakat eszel ki a szegény ördög, miatt a szememet keresi minduntalan a maga bogánacs-szerű pillantásával.

Bocsánatomat kéri, majd előadja, hogy a „freccselés” annyi, mint felrepülni a leszakadt egekbe, és, legalábbis óalóla, mintha valami bronzparipát rúgnának ki olyankor, vagy még inkább az utolsó széket, igen, ama legeslegutol-

sót, amiért nagyon sajnós, de mégse kár! Sajnos továbbá, hogy a geci hamar kihűl. Nesze neked, vak csillag, de még az öntő-ólomnál is hamarabb kihűl, amelyikkel a Leona s a Ferike firtatírozza a jövőndőt, mikor a kis ringlójuk már nagyon lábujjhegyen áll, ha értem őt, amire gondol.

Orvos vagyok, válaszolom szárazon, már hogyne érteném, mire gondol.

Az, kérem alázattal, kevés, suttogja a beteg, orvosnak lenni kevés. Érteni, az meg még jobban kevés. Ha nem a cheiloschisis torzítaná el, egyenesen pimasznak mondanám az ábrázatát az égő parasztgyertyáival, mikre szemhéját kockázatos lehet levonnia. Érteni azt klinikus ésszel meg nem lehet, kérem, hogy mivégre van, ha föláll az emberi fasz, ez a semmi és szalmacsóva, ha a toroktól a bokáig föl van állva belül, tanársegéd úr. Sajnos férfiak vagyunk, büdösek, egyformák és szomorúak. Sajnos, de nem kár, teszi hozzá a beteg kis mélézás és fejének ingatása után, mert mit lehet tenni, ha nincs, szentséges istenem, ha még hiányában sincsen nagyobb dolog a pinánál.

Vagy van? Mondjam meg, van-e? És adjak néki valami nyugtató-szert, mert elrepül különben, akár az angyal. Vagy az ágyúgolyó. Hypnobromidot kap, továbbá azt rendelem, hogy beszéljen, ahogy tud, zavartatás nélkül, fakadjon csak ki, jót tesz a complexének, ha fáj s dolgozik. Mindazonáltal erősen ingerültté tesz a tény, hogy acut bőrpíromat, mit a beteg kérdései fölkeltenek, előle eltagadni nem tudom, ahogy bizonyos respektusomat sem, holott mi egyébtől nyeri az ő „beszámolója” érdekességét, mint a hangos mivoltjától, attól a pár liter rongyos és bakaszagú levegőtől, mely resonálja a test néma s közönséges alvilágát. Attól, hogy kifordítja a forró kesztyűt, nem pedig illeget és levegözget véle consensus szerint.

Nevezze akárki akárhogy, folytatja ez a keserű-róka ember, és először teszi le vörös kezét az asztalra, mégiscsak a pina a közös nevező. Nem? És azért nem, ha nem, mert nem, vagy mert natúr csúnya, azért nem? De hát, hogy egy szép példát hozzon, a mindennapi kenyerünk az nem csú-

nya? Holott abban is benne van a pina, hátulról, ha gyorsan egymás után ki tetszik mondani a tanársegéd úrnak. Nem igaz?

Ő megengedi, hogy a mindenféle költők tollán a szerelem kelyhe szebb, a rózsabimbó szebb vagy a cunnika, de az csak úgy mondva van, az udvarlás meg az illendőség végett, mert a legtöbbje ezalatt a kimondott pinát érti és gondolja, ha egyáltalán szót gondol, nem pedig directe azt a forró, sós és harmatos női szakadékot, mely bölcsőnk és sírunk, és ami a pina. Mert ha minden frinc-francnak híhatják, mért pont ennek nem? Mért ez a csúnya pont?

Ami pedig a leggyönyörűbb.

És azt ne higgye senki, mondja a betegem, senki, hogy amiről nem lehet beszélni, hogy nem arról folyik a legtöbb szó a bőr meg a szégyen huzatja alatt. A test szellőzetlen, sajgó palotájában úgy pereg a nemiség, akár egy nyirokezüst vízer, akár kinematográfban a szalag-pántlika, amit tán még a halál sem szakít el, legföljebb lekaristolja róla a sok egyenruhaszabót, meg tanársegédet, már bocsánat, egyszóval a csipisz földi embert, mint a légyszart, kérem alázatosan, s mehet is tovább minden az idők végezetéig.

Ha maga a pina szép, meg ha a fasz is szép állítólag fölállva, szegény, és ha az is, igenis, szép, hogy együttbasz, mint az egyszerű költő mondja az árnyékszékeken, akkor az ártatlan betűje neki, a megnevezése mitől alantas, és disznó? Hát lehet csúnya az, csak tegyem én a szívemre a kezemet, lehet ordenáré, amiből könyörgéssel és kiáltozással kifreccselt az emberiség jó része?

De rendben, legyen csúnya, mert hát, köztünk szólva, tényleg olyan, mint a gampászi hernyó, hogy nagy a mel-lény, kicsi a selymelés, és nyüszít csak és fáj, és piszkot csinál, jó, legyen csúnya, már bocsánat, az édesapikánk fasza - de hát az már csak nem csúnya, és az csak nem pfúj, amelyből előnyomakodtunk, kérdi ő alázatosan, az a fájdalmas és mártiriomi édesanyai testrészt, az csak nem csúnya?! És abban még a vallás sem ellenkezik, mert lehet,

hogy a megbaszás maga szeplőtelen volt, tanársegéd úr, de hát akkor is, mégiscsak a Szűz Mária ominózusán bújt elő a mi Megváltónk?!

Boldogságos pináján!

De nem ezt akarja mondani, hanem hogy mi történt.

Az egyenruhaszabó rossz körülményeihez tartozik, hogy a századosék is szűkösen vannak, kik őt családi szolgálatra befogadták, göbe lányaikkal négyesben lakván a télikonyhát, gangot, s két mutyi szobát téglapadlóval, így még e zugnak is örvendnie kellett, hol a grádics alatt a daráló, a kerékpár s miegyebek mellett el nem férhetett se ágy, se dikó, viszont a forrázóteknőben az év túlnyomó részére nézve ágyat vethetett magának.

Szinte bölcsőben, mondja ez az én betegem, egy verejtek- és szórszagú bölcsőben. Amelynek a nyárfája már örökre zsíros és sima, az íze örökre sós meg szappanos, miképp elholt színésznék medencéje, s akár elefántcsontnak is széthasgathatnák, ha nem volna akkora érték, s a szegényes háznak leguniversalisabb bútora.

Mely mi mindenre van használva, nem is gondolnám. Elkezdve a disznóölésen, azon, hogy egymagába a nyers hús is, ami megfordult benne az idők során, ami csattant ott, és vérzett, és levezett, és zokogott a sótól, hogy csupáncsak az is megnyomja a tíz magyar tonnát. Ha csak évi kettő darabjával számolja a főhadnagy úr, az is hatvan darab kihizlalt, elboncolt állat. Betegem így mondja, elboncolt, és közli, onnét tudja szám szerint, hogy megnézvén a berovott évszámot a teknő oldalán, azt el nem feledhette: születése évszáma az a faragás.

Gondoljam meg, rongy harminc év, mégis micsoda körforgás. Kezdve a hajnaloknál, mikor a kiszenvedett, nagy pősze testeket a teknőben megforgatták, és cuppogott a forró, véres szőr, tanársegéd úr, kérem, és sár ide vagy oda meg szar, arra a tiszta gőzre mégis rá lehetett feküdni, miként a Mohamed koporsójára. Nos, kezdve ezen, és folytatva tovább a férfireggeliken, hogy még kering szinte az a sült, buta vér, még dobog az abárolt szív, mikor köröm közül

s villahegyről már el lesz fogyasztva, persze addigra a teknőnek ki kell sűrölve lenni, mint az ostyatartó, hiszen máris burogatják bele a ringó pájslit, mind a hökkent bárzsingot, nem kell fölsorolni előttem, tudom, mi egy test. Örökös menetrend ez, mit ő gyermekségétől fogva ismer, hisz egyszer-mászor foghatta is az állat farkát a leszűraskor, kit cocikának hitt, de hamar elrugdosták onnan tüzelni, belet mosni, egyszóval fölőni, árván.

Ő tehát jól tudja, mondja a beteg, hogy mire mi jön, hogy ezt a belsőséget délutánra a kockára vagdalt zsírszalonna követi, mintha egyenest a korai, kávészín alkonyatnak volna a szűz vattája, melyből töpörtyű lesz, mire feljön az első csillag. És éjszakára, circulus vitiosus, ott van az állat megint, feldolgozva és rendbe rakva a nagy teknőben, honnét a hajnallal elindult. Kész passz, jelentem alássan, az alkotó pihen.

Ragyog a sóban sonka és szalonna és oldalas, és csordultig van a kamrai éj mindama bestialitással, mit az emberiség a léte fönntartásáért békében megcselekszik, s mi más a lét, mint hogy faj, tanársegéd úr, mint kétségbeesett mohóság a baszásra, az élvezetre. Szőrön és pinahájon forog a mennybolt, s uramisten, micsoda szféráki hang az, nagyságos disznók és angyalok jafatolása.

Egyébként ővele egy fürdési délutánon közölte a százados a jelszavát, amit leszűrt az életéből ez a buta ember. Megmondotta, hogy idefigyelj, tanuld meg, nem a pina forog a világ körül, hanem a világ forog a pina körül. Továbbá a költőt kövesd, Vendel, légy talpig férfi, ha addig nem is ér!

Cigerettázott, és nyájasan bólogatott a százados, azután mégis elzavarta betegemet a helyére azzal, hogy ha csak egyszer is leskelődni mer, széjjel fogja lőni a pompos száját. De e spicces ember mély igazságát ő magán tapasztalja azóta, miképpen a száját illető életveszélyes fenyegetést is, és belenyugvással mondja nekem, hogy megérdemli a sorsát, mely az elmúlt éjszaka őrajta beteljesedett.

Oda is ér most már hamar a mesélésben, de ehhez hozzátartozik, hogy a tegnap estétől neki megint nem bölcső, hanem sírhalom az ágya, hiszen télidő van, enni kell, disznót ölni kell. Az idén például egy „Vilmuska” dermed abban a hideg pácóban.

Kérdő tekintetemre jelenti, hogy a százados-lányok minden szezonban „bece” nevet adnak a levágandó jószágnak, színésznőket elsősorban, így jött az idén a Medgyaszay Vilma sorra, kiről betegem megjegyzi, hogy különösen jól sikerült, nem annyira zsírosra, mint hatalmasra. Tele volt vele a télikonyhában a szapuló, s lám még az ő nagyteknője is, utolsó cseppig, épp hogy ki nem bugyogott.

Bizony, az ő életében Advent második-harmadik hete mindig így telik, mondja betegem, legfeljebb nem mindig van ilyen betyár hideg. Ilyenkor nem alszik, hanem billeg a daráló kávéján, és az álmatlanságtól már mindenfélét képzeli, illetve lát, jót és rosszat, míg a fáradság le nem üti a csupasz földre, még jó, hogy ki nem törte eddig valamijét, nem lett volna csoda, bár abban a kamrában nincs szabad föld, egy esésnyi sincsen, ha oda temetnék, úgy lehet, sose halna meg.

Betömködi rongyokkal az ajtót, aztán ül. Meggyújt egy gyertyavéget, ha van, és nézi a lángot, olyan közlelől, mint ha csókolódzna. Néha a nyelvére is venné, isten bizony. Dörmöckölné, hogy hát annak a másoknak is legyen egy kicsi jója. Persze hiába, mert csakis magának jó az ember. Ez a földön az elrendezés. Nem tart soká, hamar szemem köpi magát a gyertya, és a sötétben a beteg megpróbál, azt mondja, valami szépre gondolni, egy szerelmes, ingyenes baszásra vagy a karácsonyra, de csak a szíve facsarodik el, akár a cselédmáriknak.

Vagy a mesében a gyufaárusleánynak, akit ő szépen magához ölel, betakar a köpennyel, s tanítgat összebújni. Jelentem, mondja a beteg, mindig megkérdelem tőle, hogy van-e szeretőd, meg hogy nem-e félsz tőlem. Azután azt, hogy szőrös-e már az egérekéd, és ilyesmi kérdéseket, de nem felel, senki sem felel ebben az életben, tanársegéd úr,

csak ez az én sós, vacogó szám. Legföljebb egy ín rándul meg a teknő mélyén, emlékezvén valami selyemharisnyára a lánykorából.

Elmondása szerint tegnap este, amikor megállott a kamrájában, szokatlan ideges convulsiót produkált, olyasmifölött ráadásul, mit mindig is elvégezni tartozott a szállás és az egyszeri vastagkávé fejében. Fel nem foghatja, de a reszketésig fölhergelte magát, hogy mi dolog ez? Hogy a más fürdése, tokaszalonnája után mér ónéki kell kádat mosnia? Vagyis hát teknőt. Mért?!

S ez járt benne, mint a darázs, hogy mért, mért?

Holott a dologra még csak sor se került actualisan, hisz a zsír és hús mind ott feküdt a teknőben a szeme előtt, s hol volt még a nap, hogy azt ő kitakaríthassa - mégis elég volt a pusztá rá gondolás, hogy a torkába lökje a keserűséget. Azt, hogy mi dolog egy gyomorbeteg, de ifjú szabónak, ki tűhöz szokott az ujjaival, nem szőrös jéghez, mi dolog annak merő télben, a kopogó hidegben disznóölőteknőt súrolni, s átöblíteni a lúgos vízzel kistucatszor, míg oly fehér nem lesz a körme, mint a klinikai csecsemők?

Igenis, hogy szabó, kiált föl váratlanul betegem, paszomány-szabó, ha bakkancspapírt ragasztat is véle ez a betyárkurva élet. Egy Morosgoványival, tanársegéd úr, már meg ne haragudjon a világ, s bizony megragadná még a karomat is, ha érné, s el nem rántanám. Egy pillantás múlva rendreutasítás nélkül is az alázatos bocsánatomat kéri, engedélyemre egyenletesen föl-alá járkál, ki-be lélegzik, majd egy ital vizet kér, s a látható kéztremor dacára szabályszerűen megissza. Közli, hogy itt egy újabb kitérőt kell tennie, de tán a legutolsót, úgy reméli.

Nékem, doktornak, tudnom kell, hogy a vidéken ez a bizonyos forrázóteknő bevett színtere a nagyfürdéseknél is, mik a századoséknél dívó házi-rend szerint a második szombatokon foganatosítatnak. Bár télidőben ezt nem veszik szigorúan, már csak a disznó miatt sem, ami nem várhat, ha eljön az ideje. Az emberek többet bírnak, Ádvent előtt letisztálkodnak, és az kitart karácsonyig.

Lényeg az hozzá, e napokon az ebéd és a mosogatás után betegem tartozik, vagyishogy tartozott a teknőt az e célra felfűtött konyhában fölállítani, kistabilizálni négy-, illetve hatfelől, minek utána az odakünti katlanban kellő hőfokon lobogó vízből telehordani igény és személy szerint. Azután kötelessége „pihenj”-ben várakozni az udvaron, és ha végzett a szóbanforgó személy vagy nő, s erről jól látható jelt ad, betegem köteles kiüríteni a szenny-vizet, s bekészíteni a tisztát. Ez a menetrend véle be volt tanítva betű szerint, néha a százados elkérdezte, és pálca járt, ha elakadt valami részletnél.

A fürdés ennek ellenére ugyanolyan tennivaló volt, mint a többi, jelenti a beteg, talán csak kellemesebb, hisz főleg jó szagú. Maga a százados, ez a száraz bőrágú hamar megvolt a tisztálkodással, nem így a „női részleg”, aki eléggé várta a második szombatokat. Érthető, két eladó leány, s egy activ, Júnó-valagú asszony, istenem, ami gőzt és visongást azok csaptak, az maga volt az Orpheum. A Leona és a Ferike, meg az Irma nagysága, akinek gödrös, huncut arcán elég nehéz volt kiigazodni a betegemnek. Ez is volt talán a baj, mondja, de mindegy most már az is, az Irma.

Megjegyzi, ha tán érdekel a későbbiekre nézve, szép kis bajsza volt, s kövérkés pinája kopott, erős bozonttal.

A beteg rettenetesen félt a századostól, ki igen vigyázott a családjá fürdése alatt, végig kint szivarazott a gangon, s ment föl-alá, de azért volt néha alkalom a meglesésre, s nemcsak az Irma nagyságáéra, hanem a lányokéra is. Láta nékik a kis szerelmük kelyhét göbe koruktól, és persze később is, mikor egyik nagyobb cula lett már, mint a másik. Előfordult, hogy a pusztá vihogásuktól erectiót kapott betegem, elmondása szerint egyszer-egyszer még a semenje is elment.

De hogy látta, az hagyján, mert legfőképpen elgondolta mind a hármójukat. A képzeletében szabályosan egybegyúrta, ami vér szerint amúgy is egybetartozott, a súlyos

locogásukat, a cuppanást, ha a farukat megemelték, vagy épp a szétfürdött, hegyesbarna csecseiket a keserű tejjel, mely mint a dióé.

Szombat késő este pedig, lehet mondani, hogy kellemes fáradtsággal a tagjaiban, tartozott utánuk ától cettig kimosni a teknőt, melyben sok évvel korábban még ravataloztak is egyszer, igaz, gyereket. Itt elmondja, hogy ugyan adódott alávaló munka más is, de azért rendszeresen ezt a fürdés körüli dolgot végezte, mintha csak meg akarták volna ajándékozni, legalább a hideg szappanszággal, a szegény nyúlshájúját.

Ezeken az estéken különösen sokáig ült a kamrában a daráló kávján, és várta, hogy kiszáradjon az a betyár teknő, látom-e, hogy ebbe is benne van a nő, mint mindenbe. Várni kellett, mert ha azon nedvesen beléágyaz, az maga a rheuma, hiszen nincs, és annyi váltömés már nem is lesz az ő pouvoir-jában, amennyi a tél. S itt van máris, ahová ki akart volna nekem lyukadni, hogy ugyanígy időzött a tegnap este, kifagyva, a lépcső alatt, s remegő gyomorral nézte a teknőt.

Egy darabig gyertyával, kilenc óra után pedig anélkül. Bevackolt a köpenyébe s ácsorgott, ahogy a tüzelő, nekidőlt a padláslépcsőnek, ennyi volt a kényelme. Igen sós volt a nyelve, a tenyere, s biz' isten, édességnek nyalogatta a könnyeit. Hallgatta az orra meg a tüdeje sipogását, s a szívét, ahogy rúgkapál. Csodával határos, hogy nagyon is meleg volt ez a szív, tessék elhinni, mondja betegem, ő réges-rég ki is húlt volna már enélkül, és talán az jobb is lett volna.

Hallgatta odakünn a szivas kutyákat, a pustoló darát, s abból tudta a takarodót, hogy mintha vekker csörögne, elébb a százados kardja, majd vizelete csörrent az árva ól cementlábazatán. Kisvártatva háromszor nyílt és csukódott az árnyékszék ajtaja, elhíhetem, hogy álmában is megismeri a csurgásokat, először a két gyengét, utána azt az egy erőset, harsogót.

Aszázados erre az egészségügyi momentumra mindig nagy súlyt fektetett, hogy a lefekvés előtt okvetlenül tessék hátramenni a családnak, éppen elég bilizni az éjnek évadján, vagy ha rajt van a nőkön a baj. Mikor mind bementek a szobákba s gondosan bezárt, a százados „silenti-eren”-t kiáltott, hogy csönd legyen most már. De kellett-e parancsolni azt, ami éjig ért, kérdezi betegem, s válaszol is rá, hogy nem kellett. Akkora csönd volt, amilyen csak lenni tud karácsony előtt, s akkora, hogy egy perc telt el benne egy óra alatt vagy fordítva.

Hanem a sötéttel, mondja a beteg, mégis történt valami. Az ajtó és a padlásfölgjáró a dunsztig be volt tömködvé rongyokkal, ott fény be nem szökött. Nem beszélve, hogy mi is jött volna onnét, ahol elhagyott, hideg füstölő az éjszaka. Betegem arra jutott, hogy az álmatlansága miatt tapasztal bizonyos derengést, s ezen illuminatio-ban úgy látta a forrázóteknőt, mintha tényleg a kőso termelné a világosságot, az erős pávabányai kőso, s az moccantaná meg, akár valamely bizarr föltámadás, a sonkák, szalonnák hideg organizmusát.

Elég az hozzá, egyszer csak a füle mellett kukorica- és likőrszagú levegőt hallott megremegni. Maga az, Morosgoványi, kérdezte ez a sóhaj, és nem volt benne gúny, pláne tartózkodás, hanem meleg volt, szelíd és kurvás, belé lehetett fordítani az arcot, s tartani benne szépen. Jött a lehelet és eltűnt.

Betegem vacogó fogakkal jelenti ki, hogy ott és akkor igazándiból nem is lepődött meg, hanem szép nyugodtan megválaszolta a kérdést, hogy igen, századosnénak alázatosan jelenti, ő az, de nem-e fog megfázni a nagyságos asszony az ágyából kikelve?

Erre föl megcirógatták a szeplős kezét, és futó kacagást hallott a közelből, a gallérja alól vagy a padlásról, és azt a mondatot hallotta, hogy a fázás csupántli az egyenruhaszabón múlik, az ő ügyességén, ha érti.

Értettem, nagyságos asszony, felelte betegem.

Honnan tudja ő, hogy aki a fülébe súg, az ő, a nagysága, nem pedig a leányai? Azt én látom, kérem, suttogta a beteg, és közli velem, hogy tényleg látta, hacsak nem bolondult meg az őt ért gerincsorvadások következtében. Mint ezt a bögrét itt a rendelő-asztalon vagy a revolvertokomat, olyan világosan látta a századosnét a teknőben, matlaszé pongyolában, papucs nélkül, egy kihajtott piros regénnyel a szívéen. Gyönyörű volt, egy falra való fotográfia, épp rámája nem volt. Húsos és távoli, akár az elrepült édesanyák.

Hát mi lesz most, te betyáruramisten?!

Vakargasson, Morosgoványi, szólalt meg az asszony, reccsent és cuppantott, mintha egy mesterhegedű nyújtózkodna, legalábbis betegem úgy emlékezik, hogy olyan volt ez a hang, s ő boldogan vakargatott az egy szabad kezével, mert a másikkal gombolta is kifelé a katonaköpenyt, a sliccet, cibálta a gatyakorcot, és egyszer csak ott feküdt a kacagó, szuszogó teknőben, illetőleg rajta azon. És látta is, hogy ott fekszik, mert látott közben mindent, a saját rossz ülepét s a félvásznon regényt, mellyel a századosné meg-meglegyintette őt, ha ezt elmondani nem is igazán tudja.

Megőrülök magáért, suttogta az asszony, magának olyan a csókja, mintha egy merőkanál kúrná a számat. A szép, leveses számat. Ugye, hogy szép? Igenis, hogy szép, felelte gyöngéd tonus-ban az egyenruhaszabó, a nő pedig csak egyre jobban nevetett. A pongyoláján és a síkos hálóingjén át szépen ki lehetett tapogatni a bundabugyi kidudorodását, amit a beteg elkezdett húzkodni lefele.

Jelentem, tanársegéd úr, mondja a beteg, lassan, de megállíthatatlanul nőtt a faszom. Ekkor a nagyságos asszony átölelte az ő retkes, elvakart nyakát, és azt mondta, hogy mit csinál, kis csacsi a toalette-ommal, hát lássa, hogy tél van, és egy asszony magától értetődik, hogy nem fázhat föl a berendezésével. Hát nem tudja, hogy annak sok meleg kell, rengeteg meleg?

Tudja vagy nem tudja, Morosgoványi, kérdezte a századosné, és megforgatta csupasz nyelvét a beteg szájában, miközben annak szabad kezét a nagy, rengő mellére vonta. Pinameleg kell, súgta a betegem, rengeteg pinameleg, és ahogy az orcáját ezenközben odadörgölte ahhoz a sós, pihés tokához, folyni kezdtek a könnyei.

Ne tessék haragudni!

Tegezzél, hallotta a választ, tegezzél le a szívemig, te csődörcecsemő! Igenis, válaszolta az egyenruhaszabó, igenis, a te csődörcecsemőd, és kigombolta a hálóinget a csípőjéig, betegem hasonlatával élve olyan volt, akár egy porcelánfóka. Azután, emlékezete szerint, szájába fogta a századosné mellbimbóit és azon hintázott, mammogott ott a súlyos teknőben, mintha ennyi volna az élet, előre-hátra, balra-jobbra, ez a cuppogás.

Várjál, hát a belem kihányom, te, mondta az asszony, vagy valami ilyesmit, mire a beteg a halálfélelmén erőt véve kacagni kezdett, és azt súgta a vastag, homályos fülkagylóba, hogy Irma, meg foglak baszni. Szabad-e ilyet mondani, te, játszotta le elvékonyított hangon, magát egészen beleélve a beteg, s meg is válaszolta a maga mélyebb hangfekvésén, hogy persze, hogy szabad, a kutyaistenit. Basszad meg a pinám, kurrogta újfent az az alaknő, és szabályosan rázta a teknőt, dugjad belé tövig a pöcsöd.

Az egyenruhaszabó előadja, őnéki olyan érzése volt, hogy folyton lecsúszott erről a századosnéról, amit föl nem foghatott, mert ha lecsúszott is, rajta volt, ha mellédugta is, benne volt, és ezen nagyon nevettek, hogy íme, a hús mágnese mindennél erősebb. Édes betyár istenem, tanársegéd úr, mondja a beteg, s hogy ő akkor már mindenhol benne volt könyékig, és olyan szépen vinnyogott és nyihogott neki az egész teremtés, hogy arra nincs szó, ne is legyen.

Azt se tudja, hogyan és ki vette le a bokákról a bugyogót, ha csak nem magától mállott az semmivé, mint a vattacukor. Az a lényeg, emlékezete szerint egyszer csak semmi más nem volt a századosné meztelen testén, csak valami gőzrongyocska. Ezt meg föl lehetett tűrni pusztá szájjal, és

így is történt, ő, a szegény betegem, egyszer csak ott találta magát, hogy a mohás pinakoszorút szusz mákolja. Amikor pedig a csúszós, párás valagokat a két kezével megemelte, és orcája a szertedöndülő combok közé végleg beesett, akkor minden elhomályosult néki, ami nem odatartozott, a baszáshoz, ehhez a remegő késhöz a női vajban, s a programhoz, mit belénk írtak a századok.

Ha emelkedetten is kifejezheti magát, mondja betegem, őneki ekkor úgy sűrűdött meg, úgy gyűrődött össze az idő, mint valami mennyei selyembugyi, dajnacafrang és kéjgyönyörűség, és ő amíg él sem tudhatja azt kisimogatni az értelmével, ha még él ő egyáltalán.

Elég az hozzá, erős szappanszag csapta meg, olyan, mint soha, a legszebb szombatokon sem, és úgy érezte, hogy a hajánál fogva rántja magára ez a feltüzelt és dagadó teremtés, ki már csak gurgulázott és szuszogott, és a nyílásain keresztül beszélt hozzá, azzal a közvetlenséggel, mint a kolbászhus vagy mint az angyalok. Mondd nekem: mangalicám, emsém, kövér disznócskám, cocikám! Mondd nekem: Ferike! Meg Leona! Meg Vilma! Mondj Irmuskát, te, te! Sikítsunk együtt! Rőfögjünk, mert hosszú a sír. És pászintsad, pászintsad, ami belefér!

De hát hová lenne a pászintás, ha mindenhová, tanársegéd úr, kérdezi a beteg, és már csak zihál, csak a hitvány teste „beszédével” árulja el, hogy mi történt az éjjel abban a kamrában, hol már alatta és fölötte és mindenhol csak cunus volt és vagina és rózsaszínű bél meg supogás, hogy aki csak élt és halt és meztelenkedett ebben a nyomorult teknőben valaha is, az mind a betegem alatt vergődött, ő pedig egyszer csak zokogva, jézusmáriázva ejaculálni kezdett, igen, pontosan úgy, mintha fölrepülne a leszakadt egekbe, hol körözött kicsit, majd puszilgatva, és gügyögetve aludt el ebben az élményében, mit velem mint férfitársával megpróbált még utoljára megosztani.

Arra lett figyelmes, hogy menten megfagy, s hogy pucér altesttel, hasmánt fekszik a szédúrt húsokon, s penis-ét rettenetesen csípi a só. Valamint arra, hogy mindezen rajtkapván, a kerékpárjáért benyitó százados épp agyonlővi.

Csattan a fejhús, de facto erre ébredt.